

מת (חדרה) 31784-01-26 - מדינת ישראל נ' שרון שמואל (עציר) בא כוחו

בית משפט השלום בחדרה

מ"ת 31784-01-26 מדינת ישראל נ' שמואל(עציר)
תיק חיצוני: 552167/2025

לפני כבוד השופטת יפעת אונגר ביטון

מבקשת
נגד
מדינת ישראל

משיב
שרון שמואל (עציר) ע"י בא כוחו עו"ד מוחמד
מסארווה

החלטה

בפני בקשה להורות על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו וזאת לאחר שהוגש נגדו כתב אישום ב- 4 אישומים שונים כדלקמן:

האישום הראשון - מייחס למשיב עבירה של היזק לרכוש במזיד, הסגת גבול פלילית, הפרת הוראה חוקית ואיומים, וזאת משום שהפר הוראתו של כב' השופט קפלן מיום 23/12/25, האוסר עליו להיכנס לחדרה למשך 30 יום ולהימנע מיצירת קשר עם בני משפחתו למשך אותה תקופה, חרף זאת ביום 28/12/25 נכנס לבית אמו בחדרה תוך הסגת גבול שכן הדירה היתה נעולה, וגרם נזק לרכוש בכך ששרף שולחן, נעליים בגדים ומטפחות של המתלוננת, אמו.

על פי האישום השני - המייחס למשיב עבירת גניבה, ביום 28/12/25 בשעה 20:00 או סמוך לכך, נטל משולחן טלפון נייד של המתלוננת מלכה יעקב ללא הסכמתה וכשהוא מתכוון לשלול ממנה אותו שלילת קבע.

על פי האישום השלישי - המשיב הפר הוראה חוקית בכך שנכנס לבית אמו ביום 29/11/25 בניגוד להוראה חוקית של כב' השופטת סרוג'י ראניה מיום 17/11/25 האוסרת עליו להתקרב לאמו וליצור איתה קשר וזאת עד ליום 1/12/25.

על פי האישום הרביעי - ביום 9/12/25 בשעה 13:00 לערך פגש המשיב את המתלוננת אמו, היכה אותה בידה כך שהטל' הנייד שלה נשמט מהיד ואיים עליה כי ירצח אותה. לפיכך הואשם בתקיפה סתם ואיומים.

בדיון לגופה של הבקשה אשר נערך היום טען סנגורו של המשיב כי לא מתקיימות ראיות לכאורה בכל ארבעת האישומים. לשיטתו, בגין האישומים 2-4 נחקר המשיב במשטרה ובשל העדר ראיות לכאורה ובהעדר מסוכנות, הוחלט לשחררו בתחנת המשטרה בתנאי הרחקה. להבנתו, האישום המרכזי הוא האישום הראשון שראשיתו בחשד לעבירה חמורה של הצתה, אולם, בשל דלות הראיות ולמעשה בהעדרן, הפרקליטות החליטה להחזיר את הטפול בתיק ללשכת התביעות ולאחר שבועיים שבהם הוחזק המשיב במעצר, הואשם רק בעבירות של הסגת גבול, היזק לרכוש במזיד, הפרת הוראה חוקית ואיומים.

ב"כ המשיב הוסיף וטען כי משום מה לא דווח למשטרה על שריפה, כביכול, בדירת אמו של המשיב, שעל פי האמור בכתב האישום התרחשה ביום 28/12/25 בשעות אחר הצהריים המוקדמות, וזאת עד ליום המחרת 29/12/25 לפנות בוקר. לשיטתו, הדבר אומר דרשני ומצביע על כשל בראיות. אם לא די בכך, הוא טוען שעדות התביעה 1 ו- 2 כלל לא נכחו בבית שבו התרחשה, כביכול, שריפה, לא ראו את המשיב ולא פגשו אותו וכל עדותן שמיעה היא, מאחותו של המשיב שגם היא שמעה על הדבר כביכול מאחרים, כאשר האחות עצמה איננה מופיעה ברשימת עדי התביעה וגם אלה שלכאורה מהם שמעה את הדברים, אינם מופיעים כעדי תביעה.

עוד טען שלגבי עבירת הגניבה לא מתקיימת עילת מעצר ולגבי התקיפה המיוחסת לו טען המשיב כי הוא שהותקף על ידי אמו.

לאור האמור, טען ב"כ המשיב כי יש להורות על שחרורו של המשיב ולכלל היותר להשית עליו הרחקה כאשר ממילא הוא מתכוון לעבור לירושלים וכן התחייבות עצמית בלבד.

כעולה מן הבקשה, המבקשת סבורה כי מתקיימת עילת מסוכנות שכן המשיב מפר לא פעם ולא פעמיים החלטות שיפוטיות ושב ומבצע תוך כדי ההפרות הללו עבירות נוספות בעיקר כנגד אמו. כמו כן, נטען שקיים רקע של שימוש בסמים ואלכוהול, הגם שהמשיב לא מוכר למערך בריאות הנפש.

המבקשת הדגישה את העבר הפלילי של המשיב הכולל 5 הרשעות קודמות בעבירות שונות לרבות עבירות אלימות ולרבות הפרת צו שניתן להגנתה של המתלוננת ואף תלוי ועומד נגדו מאסר על תנאי בר הפעלה. עיון בתדפיס המידע הפלילי של המשיב מעלה כי ביום 11/11/24 נגזר דינו למאסר בפועל לתקופה בת 6 חודשים בגין עבירות של היזק לרכוש במזיד, גניבה, תקיפה סתם, איומים והחזקת סכין שלא כדין ולצד זאת הוטל עליו מאסר מותנה בן 3 חודשים למשך שנתיים מיום גזר הדין. משמעות הדבר כי תקופת התנאי היא עד ליום 10/11/26 ולכן המאסר המותנה הוא בר הפעלה, כפי שטענה המבקשת.

אציין כי במהלך הדיון נאלצתי להורות על הוצאתו של המשיב מן האולם ועל המשך הדיון בהעדרו לאור התנהגותו במהלך הדיון. המשיב מלכתחילה הפריע לניהול הדיון, נכנס בדברי בא כוחו לא פעם ואף בדברי בית המשפט, אולם בית המשפט הבליג על כך עד השלב שבו המשיב עבר את הגבול, הטיח בבית המשפט אמירות קשות, ביזה את בית המשפט וגידף וקילל את המותב היושב בדיון.

לא זו אף זו, נאמרו כלפי בית המשפט אמירות נוספות שמפאת סערת הדיון לא ניתן היה לרשום את כולן אך מדובר בגידופים וקללות שמפאת כבוד ההליך והמקום, לא אחזור עליהם, כאשר המשיב פנה אל בית המשפט באופן שאפשר לרשום את דבריו, הגם שנכנס בדברי אחרים, ציין כי משפחתו מתנכלת לו, סיפר על התעללויות מצד בני המשפחה והעלה טענות המקימות חשד להתעללות מינית שעבר על ידי אמו כאשר היה ילד. המשיב טען בפני כי בני המשפחה מתנכלים לו שנים רבות מתוך כוונה לסלקו מן הבית.

לאור זאת, ההחלטה תופנה לשירותי הרווחה של עיריית חדרה על מנת שתוכל לבחון את הדברים ולהעניק למשיב טיפול ככל שיידרש.

לגופם של דברים: עיינתי בתיקי החקירה (5 תיקים). אני מוצאת את טענת בא כח המשיב בדבר קלישות הראיות לכאורה ככל הנוגע לעבירה של היזק לרכוש במזיד ואיומים, באישום הראשון, נכונה.

לצד זאת לגבי העבירות האחרות באותו אישום, לכל הפחות הפרת הוראה חוקית, קיימת תשתית ראייתית מספקת, בין לפי עדויותיהם של עדים שראו את המשיב נכנס לביתה של המתלוננת (דרך החלון) ובין לפי מזכרים של שוטרים שמצאו אותו שוהה בבית בניגוד להוראתו של כב' השופט קפלן.

אכן המתלוננת, אמו של המשיב, לא שהתה בבית בתאריך ובשעה שהיא טוענת כי המשיב גרם נזק והרס לרכוש במזיד, כל עניין השריפה נודע לה מפי אחרים. גם עדת התביעה מס' 1, לא ידעה את הדברים מידיעתה האישית אלא שמעה אותם מאחרים. ברם, אותם אחרים לא מופיעים ברשימת עדי התביעה, כך שנראה שהתשתית הראייתית בבסיס האישום הרביעי המתייחס להיזק בזדון ולאיומים רעועה, בלשון המעטה.

לעניין האישום השני המייחס למשיב עבירה של גניבה, עיינתי בהודעות המתלוננים ושניהם לא חזו בנטילת מכשיר הטלפון, אולם, מכשיר הטלפון של המתלוננת נמצא ברשותו של המשיב זמן לא רב לאחר שגילתה כי הוא חסר. מדובר במי שמתנדבת במתנ"ס ולטענתה השאירה את מכשיר הטלפון הנייד לצד התלמידות על השולחן אך כאשר שבה למקום לא ראתה אותו. אחרים מעידים כי המשיב היה נוכח במתנ"ס במועדים הרלוונטיים וכאמור המכשיר נתפס ברשותו זמן קצר לאחר מכן.

לכן, אני סבורה כי ביחס לאישום השני, הראיות עולות כדי ראיות לכאורה אשר יש בהם להביא להרשעת המשיב.

בעניין האישום השלישי על פיו המשיב הפר הוראה חוקית, לא יכול להיות חולק כי ביום 17/11/25 כב' השופט סרוג'י הורתה על הרחקתו של המשיב מאמו, אולם מעיון בהחלטה עולה כי נקבע:

"1. הרחקה ואי יצירת קשר מהמתלוננת עד ליום 1/12/25 בשעה 08:00". על פי עדותה של המתלוננת המשיב הגיע לביתה ושהה בו ביום 29/11/25, קרי על פניו, הפר את ההוראה החוקית. לצד זאת קיים קושי בכך שמידת הריחוק לא נקבעה בצו שנתנה כב' השופטת סרוג'י ואף לא נאמר בו כי המשיב לא יכנס לביתה של המתלוננת (להבדיל מהצו שנתן כב' השופט קפלן מיום 23/12/25 שם הורה לו לא להכנס כלל לעיר חדרה למשך 30 יום). במצב דברים זה מדובר ברמת ראיות קלושה ביותר לצורך הוכחת העבירה המיוחסת למשיב באישום השלישי.

לא מצאתי קושי בקיומן של ראיות לכאורה שדי בהן כדי להביא להרשעה באישום הרביעי, שם כזכור המשיב עומד לדין בעבירות של תקיפה ואיומים. בתיק עדותה הברורה של המתלוננת כי פגש אותה ברחוב, היכה אותה בידה כך שהטלפון נייד שלה נשמט ארצה ובאותו אירוע איים עליה כי ירצח אותה.

כאמור, יש מחלוקת אם העבירות המיוחסות למשיב מקימות עילות מעצר. גם אם הייתי מקבלת את דברי הסניגור המלומד שעבירת הגניבה לא מקימה עילת מעצר, בהתאם להלכה הידועה ככלל עבירות רכוש אינן מקימות עילות מעצר סטטוטוריות, ולמעשה משמשות יסוד למעצר רק כאשר מדובר במקרים מתוחכמים שיטתיים נרחבים, אזי אני מוצאת עילות מעצר ביחס לעבירות באישומים האחרים.

כפי שציינתי, ביחס לעבירות של תקיפה ואיומים והרת הוראות חוקיות, מתקיימת תשתית ראייתית שיש בה כדי להוביל להרשעת המשיב.

בנסיבות שבהן מדובר בהפרות חוזרות ונישנות של צווים שיפוטיים, תוך כדי ביצוע עבירות של איומים ותקיפה, לאור מה שעולה מתיק החקירה, על פיו לא רק המתלוננת, אלא אף רבים אחרים חוששים מהמשיב, ונוכח עברו הפלילי, אני מוצאת כי מתקיימת במקרה דנן עילת מעצר של מסוכנות מצידו של המשיב לכל הפחות למתלוננת, ולמעשה גם לאחרים שצפויים להעיד נגדו.

בנוסף, מאחר וקיים חשש בשיבוש וכן להמנעות מלהתייצב למשפטו, בהינתן כי המשיב לא נשמע להוראות שיפוטיות, אני מוצאת שקיימת עילת מעצר נוספת של חשש להמלטות מן הדין.

נשאלת השאלה האם בנסיבות דנן אפשר להורות על שחרורו של המשיב בערובה, ואף בתנאים מחמירים, כחלופת מעצר שתבטיח את תכלית המעצר. אני סבורה כי לאור האמור לעיל בדבר רמת החשש מהמשיב של מי שמסרו הודעות במשטרה, העבר הפלילי וביצוע העבירות לכאורה תוך כדי שמרחף מעל ראשו של המשיב עונש מאסר, העובדה כי בעבר היה נתון במאסר והדבר לא הרתיעו, הראיות המצביעות כי המשיב לא נשמע לצווים שיפוטיים - כל אלה יחד מלמדים כי לא ניתן ליתן אמון במשיב שיקיים הוראות של שחרור בערובה ואין מנוס בנסיבות אלה מלהורות על הארכת מעצרו עד לסיום ההליכים.

אני מורה איפוא כי המשיב ייעצר עד לסיום ההליכים המשפטיים נגדו.

טוב תעשה המבקשת אם תבחן את כתב האישום אל מול הראיות בתיק, בשנית.

זכות להגשת ערר כדין.

ניתנה היום, כ"ו טבת תשפ"ו, 15 ינואר 2026, בהעדר
הצדדים.